31999R2597

L 316/1 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 10.12.1999

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2597/1999
z dnia 6 grudnia 1999 r.
nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz folii z poli(tereftalanu etylenu) (PET) pochodzącej z Indii i ustanawiające ostateczne pobranie nałożonego cła tymczasowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanychz krajównie będących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] (zwane dalej „podstawowym rozporządzeniem"), w szczególności jego art. 15,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

(1) Rozporządzeniem Komisji nr 1810/1999 [2] (zwanym dalej „rozporządzeniem o cle tymczasowym") zostało nałożone tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz do Wspólnoty folii z poli(tereftalanu etylenu) pochodzącej z Indii, oznaczonej kodem CN 3920 62 19 i 3920 62 90.

(2) Po nałożeniu tymczasowego cła wyrównawczego, indyjscy współpracujący producenci dokonujący wywozu Ester Industries Ltd, Flex Industries Ltd, Garware Polyester Ltd, India Polyfilms Ltd/Jindal Polyester Ltd (przedsiębiorstwa powiązane), MTZ Polyesters Ltd, Polyplex Corp. Ltd (zwani dalej „indyjskimi producentami eksportującymi"), indyjskie władze państwowe (zwane dalej „IWP"), producenci ze Wspólnoty składający skargę (zwani dalej „przemysłem Wspólnoty") i dwóch użytkowników folii z poli(tereftalanu etylenu) przedstawili uwagi na piśmie.

(3) Zgodnie z przepisami art. 11 ust. 5 podstawowego rozporządzenia, wszystkie wyżej wymienione strony, z wyjątkiem jednego użytkownika, złożyły wniosek o wysłuchanie, które zostało im przyznane.

(4) Jeden użytkownik, który nie ujawnił się na wcześniejszym etapie, zareagował na wprowadzenie środków tymczasowych.

(5) Komisja prowadziła dalsze badanie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne dla ostatecznych ustaleń.

(6) Uwagi w formie pisemnej i ustnej, zgłoszone po wprowadzeniu środków tymczasowych i ogłoszeniu powyższych informacji, zostały rozpatrzone i, gdzie właściwe, uwzględnione w ostatecznych ustaleniach.

2. TOWAR OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

(7) W ust. 7 rozporządzenia o cle tymczasowym towar objęty postępowaniem opisano są jako folię z poli(tereftalanu etylenu).

(8) W ust. 8 rozporządzenia o cle tymczasowym stwierdzono, że wyrób może być w dalszym ciągu podzielony według jego zastosowań w branżach przemysłu, określanych zwykle jako magnetyczna, elektryczna, opakowań, powielania obrazów oraz w innych segmentach przemysłowych i że do celów badania wyroby pogrupowano według różnych segmentów rynku, grubości, właściwości kryjących, obróbki powierzchni, właściwości mechanicznych i przezroczystości/nieprzezroczystości.

(9) Po wprowadzeniu środków tymczasowych, przemysł Wspólnoty zwrócił się do Komisji o rozpatrzenie nie tylko rodzajów towarów sklasyfikowanych w pozycjach oznaczonych kodami CN 3920 62 19 i 3920 62 90, jak to określono w rozporządzeniu o cle tymczasowym, lecz także sklasyfikowanych w pozycjach oznaczonych kodem CN 3920 62 11 i 3920 62 13 jako folia z poli(tereftalanu etylenu). Indyjscy producenci dokonujący wywozu sprzeciwili się włączeniu dwóch dodatkowych kodów, twierdząc, że sklasyfikowana w nich folia z poli(tereftalanu etylenu) nie może być wymiennie używana z folią z poli(tereftalanu etylenu) sklasyfikowaną w dwóch pozostałych pozycjach, w tym wypadku oznaczonych kodami 3920 62 19 i 3920 62 90. Podkreślili oni, że jedynie te dwa ostatnie przywołane kody zostały uwzględnione w skardze przemysłu Wspólnoty, natomiast o dwóch pierwszych nie było wyraźnej mowy, ponieważ towary zaliczone do pozycji nimi oznaczonych nie mogą być używane wymiennie z towarami ujętymi w pozycjach CN 3920 62 19 i 3920 62 90.

[1] Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1.
[2] Dz.U. L 219 z 19.8.1999, str. 14.

(10) Na podstawie informacji zebranych w czasie badania Komisja zadecydowała, że kody CN 3920 62 11 i 3920 62 13 nie będą objęte badaniem, ponieważ nie wpłynęła żadna informacja, z której wynikałoby, że zastrzeżenie wniesione przez przemysł Wspólnoty, dotyczące braku możliwości wymiennego stosowania, jest słuszne.

3. SUBSYDIA

3.1. UWAGI OGÓLNE

3.1.1. Dodawanie stopy procentowej przy obliczaniu uzyskanych korzyści

(11) Producenci dokonujący wywozu zażądali, by przy obliczaniu ogólnej wartości uzyskanych korzyści w różnych systemach nie uwzględniać elementu oprocentowania. Twierdzili oni, że dodawanie oprocentowania jest nieuzasadnione, wykracza poza warunki Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (ASCM) i jest zakazane na mocy art. VI ust. 3 GATT z 1994 r. Ich zdaniem wytyczne Komisji w sprawie sposobu obliczania są pod tym względem nieważne i nieskuteczne.

(12) Podstawę prawną dla dodawania oprocentowania do wartości nominalnej subsydium stanowi art. 5 w powiązaniu z art. 6 podstawowego rozporządzenia. art. 5 stanowi, że wysokość subsydium podlegającego środkom wyrównawczym jest obliczana jako korzyść przyznana odbiorcy, której istnienie ustalono odnośnie do subsydiowania w badanym okresie. art. 6, który przywołuje treść art. 14 ASCM, określa zasady stosowane przy obliczaniu korzyści w odniesieniu do niektórych rodzajów subsydiów. Dla wszystkich rodzajów subsydiów wymienionych w art. 6, takich jak zasilenie kapitałowe, pożyczki, gwarancje pożyczkowe, dostarczanie dóbr i usług lub zakup dóbr, korzyść jest obliczana na podstawie ekwiwalentnego kosztu finansowania na rynku komercyjnym. Wobec powyższego, jeżeli zastosuje się rozumowanie przyjęte w art. 6, jako ogólną zasadę w odniesieniu do wszystkich kategorii subsydiów, w celu uwzględnienia łącznych korzyści, należy wliczyć koszty pożyczki środków finansowych według rynkowych stóp procentowych.

(13) Wszystkie subsydia, wyrażone w wartości nominalnej w badanym okresie, w rzeczywistości są równoważne darowiznom. Ponieważ na rynku nie są dostępne bezzwrotne darowizny, odbiorca, wobec braku takiej darowizny, musiałby pozyskać równoważną kwotę ze źródeł komercyjnych i spłacać ją wraz z odsetkami przez pewien czas. I właśnie ten element korzyści znajduje odzwierciedlenie w dodaniu oprocentowania do nominalnej wartości subsydium.

(14) To podejście w sposób szczególny uzasadnia zdanie: „Wartość nominalna kwoty subsydium musi zostać przekształcona w wartość obowiązującą w badanym okresie poprzez zastosowanie normalnych rynkowych stóp procentowych", zawarte w wytycznych Komisji odnośnie do obliczania kwoty subsydium do celów badań dotyczących ceł wyrównawczych (wytyczne obliczeniowe) [1], i taka jest ustalona praktyka Komisji stosowana w wielu wcześniejszych przypadkach.

(15) Artykuł VI ust. 3 GATT z 1994 r., który jest przywołany w treści art. 19 ust. 4 ASCM, stanowi jedynie, że nie wolno nakładać ceł, których wysokość przewyższa kwotę subsydium. Kwota subsydium jest obliczana jako korzyść, której istnienie ustalono w badanym okresie (art. 14 ASCM). Ponieważ spółka odniosła również korzyść z tego tytułu, że nie musiała pozyskiwać funduszy na rynku finansowym, w kwocie korzyści należy uwzględnić element oprocentowania. Wobec tego, że kwota korzyści (łącznie z oprocentowaniem) odpowiada kwocie subsydium, natomiast cło wyrównawcze jest obliczane jako ustalony margines subsydium, dodanie oprocentowania nie narusza w żaden sposób postanowień art. VI ust. 3 GATT z 1994 r.

(16) Z tych powodów wniosek dotyczący nieuwzględniania elementu oprocentowania przy obliczaniu uzyskanej korzyści w różnych systemach zostaje odrzucony.

3.1.2. Specyfika różnych systemów

(17) Producenci dokonujący wywozu wskazywali, że art. 2 ust. 3 ASCM, na mocy którego subsydia uzależnione od dokonania wywozu są uznawane za szczególne, nie ma zastosowania *ipso facto*, ponieważ art. 27 ust. 2 tego porozumienia stanowi, że zakaz subsydiów uzależnionych od dokonania wywozu nie ma zastosowania w odniesieniu do krajów rozwijających się. Indie są jednym z krajów umieszczonych w załączniku VII ASCM i w związku z powyższym, subsydia wywozowe przyznawane przez IWP nie są zakazane. Dlatego Komisja winna wykazać na podstawie wyraźnego materiału dowodowego, że rozpatrywane systemy są szczególne.

(18) Artykuł 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia jasno stanowi, że za szczególne uznaje się subsydia uzależnione prawnie lub faktycznie od dokonania wywozu, w tym również subsydia wymienione przykładowo w załączniku I. Warunek ten został zbadany w odniesieniu do każdego systemu subsydiów, będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

[1] Dz.U. C 394 z 17.12.1998, str. 7.

3.2. POSZCZEGÓLNE SYSTEMY

3.2.1. **System książeczki bankowej (PBS)**

(19) IWP i producenci dokonujący wywozu przedstawili argumenty dotyczące tego systemu, opisanego w ust. 12–19 rozporządzenia o cle tymczasowym. Nie ma potrzeby odnosić się do tych argumentów, ponieważ korzyści uzyskane w ramach tego systemu nie zostały uwzględnione w kwotach cła tymczasowo ustanowionego z przyczyn wyjaśnionych w ust. 24 rozporządzenia o cle tymczasowym. W związku z powyższym, nie zostaną nałożone żadne środki w odniesieniu do korzyści w ramach tego systemu, nie ma zatem potrzeby formułowania ostatecznego ustalenia.

3.2.2. **System książeczki uprawnień celnych (DEPB) - zwolnienie z należności celnych przywozowych, uzyskiwane przed wywozem**

(20) IWP i producenci dokonujący wywozu przedstawili argumenty w odniesieniu do tego systemu, który został opisany w ust. 26–30 rozporządzenia o cle tymczasowym.

(21) W szczególności twierdzili oni, że system zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego przed wywozem jest systemem umorzenia/zwrotu ceł, dozwolonym na podstawie przepisów podstawowego rozporządzenia i z tego tytułu nie podlega środkom wyrównawczym. Twierdzili oni również, że gdyby ustalono, że ten system podlega środkom wyrównawczym, jedynie rzeczywiste nadmierne umorzenia ceł powinny być podstawą do obliczania korzyści, a Komisja powinna była zbadać, czy faktycznie miał miejsce nadmierny zwrot opłat przywozowych od komponentów zużytych w procesie produkcji.

(22) System zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego przed wywozem nie jest systemem umorzenia/zwrotu lub substytucji w rozumieniu przepisów podstawowego rozporządzenia, mimo istnienia „warunku rzeczywistego użytkownika". Jest to zasadniczo system oparty na wartości, a nie na ilości. Stawka DEPB, która umożliwia zwolnienie z należności w przywozie, nie jest obliczana w odniesieniu do konkretnych fizycznych ilości komponentów, które zostały faktycznie zużyte lub mają być zużyte w procesie produkcyjnym. Konkretnie, komponenty są ustalane na podstawie standardowych norm wkładu/uzysku (SION) określających teoretyczne wyceny kosztów, na podstawie przyjętych wartościach komponentów, które trzeba przywieźć, aby wyprodukować dany wyrób. Po określeniu stawki DEPB dla danego wyrobu gotowego, komponenty mogą być przywożone bezcłowo na podstawie zezwolenia DEPB przyznanego przed wywozem. Nie istnieje żaden mechanizm zapobiegający temu, by producent dokonujący wywozu nie przenosił wskaźników faktycznie przywiezionych komponentów, ponieważ jest on zobowiązany jedynie do nieprzekraczania ogólnego przyznanego pułapu kredytowego.

(23) Ponadto, nie ma obowiązku rzeczywistego przywozu różnych komponentów, na które przyznano kredyt. Jedynym ograniczeniem ilości dowolnego komponentu, który może być przywieziony w ramach systemu, jest wartość przyznanego zezwolenia i odpowiednie zobowiązanie do wywozu wyrobu gotowego. Wobec powyższego nie istnieje wymóg, aby zastępowane komponenty pochodzące z przywozu występowały w równej ilości i posiadały tę samą jakość i właściwości co komponenty z rynku krajowego.

(24) Przedsiębiorstwo, które może uzyskać komponenty po niższej cenie lub które pozyskuje część komponentów na rynku wewnętrznym, będzie w stanie przywozić bezcłowo komponenty, które może wykorzystać do produkcji lub sprzedaży na rynku wewnętrznym, ponieważ ilości faktycznie przywiezione nie będą odpowiadać ilościom określonym w SION. Nie odnaleziono żadnych dowodów na istnienie systemu lub procedury pozwalających sprawdzić, które komponenty przywiezione bezcłowo i w jakich ilościach są faktycznie zużywane w procesie produkcji wywiezionego wyrobu gotowego. Ponadto stwierdzono, że kompensacja, jaka następuje w momencie wywozu towarów nie jest przeprowadzana na podstawie ilości komponentów rzeczywiście przywiezionych bezcłowo, użytych do wytworzenia wywożonych wyrobów, ale raczej na podstawie przyjętych wartości standardowych, odnoszących się do komponentów zawartych w wywożonych wyrobach.

(25) Nawet gdyby - zgodnie z zapewnieniami - system zwolnienia z ceł przywozowych, uzyskiwanego przed wywozem, uznano za system zwrotu ceł, załącznik II część II pkt 5 i załącznik III część II pkt 3 podstawowego rozporządzenia stanowią, że jeżeli zostanie ustalone, że władze państwowe kraju wywozu nie posiadają funkcjonującego systemu kontroli, kraj wywozu musi normalnie przeprowadzić dalsze badanie odpowiednio na podstawie faktycznie zaangażowanych komponentów lub faktycznych transakcji w kontekście oceny, w celu stwierdzenia, czy miały miejsce zbyt wysokie płatności. Biorąc pod uwagę, że jak wskazano powyżej, nie istnieje żaden taki system kontroli ilości faktycznie przywożonych komponentów, IWP miały obowiązek przeprowadzenia takiego badania. Indyjskie władze państwowe tego nie zrobiły. W związku z tym, Komisja nie badała, czy rzeczywiście doszło do zbyt wysokich zwrotów opłat przywozowych od komponentów zużytych do produkcji wywożonego wyrobu.

(26) W każdym razie, nadmierne umorzenie należności celnych przywozowych stanowi podstawę do obliczenia kwoty korzyści wyłącznie w przypadku systemów zwrotu w dobrej wierze i zwrotu substytucyjnego. Ponieważ stwierdzono, że system zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego przed wywozem, nie stanowi systemu zwrotu ani zwrotu substytucyjnego w rozumieniu załącznika I i) oraz załączników II i III podstawowego rozporządzenia, korzyścią jest całość umorzenia należności celnych przywozowych, a nie jakiekolwiek rzekome nadmierne umorzenie.

(27) Ponieważ system zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego przed wywozem, pociąga za sobą rezygnację z normalnie należnych dochodów państwowych, uznany jest on za równoznaczny z przyznaniem subsydium zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ii) podstawowego rozporządzenia. Ponieważ korzyści wynikającej z tego systemu nie można uzyskać bez zobowiązania do wywozu, ten system jest prawnie uzależniony od dokonania wywozu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia, a więc jest szczególny.

Obliczanie wysokości subsydiów

(28) Korzyść przyznaną producentom dokonującym wywozu obliczono według metody opisanej w ust. 23 rozporządzenia o cle tymczasowym, przy dodatkowym uwzględnieniu kosztów złożenia wniosku, będących przedmiotem roszczenia producentów dokonujących wywozu. Jednakże te dodatkowe kwoty nie miały żadnego wpływu na wstępnie wyliczone marginesy subsydiów.

(29) Dwa przedsiębiorstwa skorzystały z tego systemu w badanym okresie i uzyskały subsydia w wysokości 1,31 % i 6,84 %.

3.2.3. **System DEPB - zwolnienie z należności celnych przywozowych, uzyskiwane po wywozie**

(30) IWP i producenci dokonujący wywozu przedstawili argumenty dotyczące tego systemu, opisanego w ust. 37–39 rozporządzenia o cle tymczasowym.

(31) W szczególności twierdzili oni, że system zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego po wywozie, stanowi dozwolony system zwrotu substytucyjnego, ponieważ kredyty DEPB po wywozie są przyznawane wyłącznie na podstawie notyfikowanych norm SION. Zgodnie z załącznikiem I część (l) do podstawowego rozporządzenia, w ramach systemu zwrotu cła można używać komponentów z rynku wewnętrznego w równej ilości i o tej samej jakości i właściwościach co komponenty przywożone. Stwierdzili oni również, że organy podatku akcyzowego będą w stanie sprawdzić, które przywożone komponenty wchodzą w skład wywożonego towaru. Wobec tego, w ich opinii system zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego po wywozie, stanowi dozwolony system zwrotu substytucyjnego, zgodnie z załącznikiem II podstawowego rozporządzenia.

(32) Należy przypomnieć, że w przeciwieństwie do systemu zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego przed wywozem, nie ma żadnego „warunku rzeczywistego użytkownika". Wysokość kredytu otrzymywanego w ramach systemu zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego po wywozie, oblicza się procentowo w stosunku do wartości wywiezionych wyrobów gotowych. W ten sposób uzyskane środki mogą być wykorzystane w celu pokrycia normalnie należnych opłat celnych z tytułu przywozu jakiegokolwiek towaru (z wyjątkiem towarów umieszczonych na „negatywnej liście przywozowej"). Żadne ograniczenia nie są stosowane w odniesieniu do wyrobów używanych do produkcji wywożonego towaru. Towary przywożone w ten sposób mogą być sprzedawane na rynku wewnętrznym lub wykorzystywane w inny sposób. Ponadto, zezwolenia, a więc i kredyty, można swobodnie transferować.

(33) W świetle powyższego, można stwierdzić, że system zwolnienia z należności celnych przywozowych, uzyskiwanego po wywozie, nie stanowi systemu zwrotu ani zwrotu substytucyjnego w rozumieniu załącznika I i) i załączników II i III podstawowego rozporządzenia.

(34) IWP twierdziły również, że ten system stanowi subsydium wywozowe wyłącznie w takim zakresie, w jakim zapewnia zwrot opłat przywozowych w kwocie przekraczającej opłaty faktycznie poniesione od przywożonych komponentów używanych do produkcji wywozowej i że Komisja nie wywiązała się ze swego obowiązku określenia zakresu tego przekroczenia.

(35) To zastrzeżenie musi być odrzucone z tych samych powodów, co przedstawione w ust. 6.

Obliczenie wysokości subsydiów

(36) IWP stwierdziły, że w przypadku sprzedaży zezwoleń Komisja byłaby zobowiązana do określenia rzeczywistej wartości korzyści uzyskanej przez producentów dokonujących wywozu dzięki takim transakcjom sprzedaży, a nie do obliczania korzyści na podstawie kwoty kredytu przyznanej w zezwoleniu.

(37) Jak już wyjaśniono w ust. 43 rozporządzenia o cle tymczasowym, tego zastrzeżenia nie można uznać, ponieważ wartość zezwolenia w kategoriach przychodów, z jakich zrezygnowano, właściwie odzwierciedla korzyść przyznaną przez IWP producentowi dokonującemu wywozu. Sprzedaż zezwolenia po innej cenie (wyższej lub niższej), odbiegającej od jego wartości, stanowi czysto handlową transakcję, która w żaden sposób nie zmienia kwoty korzyści uzyskanej pierwotnie w ramach systemu.

(38) Korzyść producentów dokonujących wywozu została obliczona w sposób wyjaśniony w ust. 41–44 rozporządzenia o cle tymczasowym. W tym względzie należy zauważyć, że pewna liczba zastrzeżeń, zgłoszonych przez czterech producentów dokonujących wywozu, została przyjęta przez Komisję. Następnie uwzględniono niezbędne koszty dodatkowe poniesione w celu uzyskania zezwolenia. Skorygowano również wysokości przyznanego kredytu. W wyniku wprowadzenia tych korekt, nieznacznie zmieniły się marginesy subsydiów.

(39) W badanym okresie z tego systemu skorzystały cztery przedsiębiorstwa, które uzyskały subsydia w wysokości 2,34–17,68 %.

3.2.4. **Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych, promujący wywóz (EPCG)**

(40) IWP twierdziły, że celem programu EPCG, opisanego w ust. 46–50 rozporządzenia o cle tymczasowym, jest umożliwienie przedsiębiorstwom indyjskim unowocześnienia technologicznego urządzeń i wyposażenia, przy równoczesnym zachowaniu skromnych zasobów rezerw dewizowych kraju. Twierdzono, że korzyść wynikająca z programu EPCG nie jest uzależniona od dokonania wywozu, ponieważ zezwolenia w ramach programu EPCG są przyznawane niezależnie od wcześniejszego dokonania wywozu. Ponadto, posiadacz zezwolenia EPCG może zawsze zakupić krajowe środki produkcji zamiast pochodzących z przywozu.

(41) W odniesieniu do tego twierdzenia należy zauważyć, że aby skorzystać z programu EPCG, przedsiębiorstwo musi zobowiązać się do wywozu towarów o pewnej wartości w określonym czasie. Ten system jest więc prawnie uzależniony od dokonania wywozu, ponieważ nie można uzyskać żadnych korzyści bez podjęcia zobowiązania do wywozu towarów. Z tego tytułu jest on uważany za szczególny, zgodnie z przepisami art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia, a w wobec tego podlega środkom wyrównawczym.

(42) Producenci dokonujący wywozu twierdzili, że w ramach programu EPCG nie rezygnuje się z dochodów państwowych, a tylko się je odracza. Jeżeli przywóz dóbr inwestycyjnych nie wywiąże się z zobowiązaniem dokonania wywozu do końca okresu przewidzianego w ramach programu, każda różnica w cle zostanie pobrana wraz z odsetkami. Dlatego pytanie, czy importer w ogóle skorzystał z jakiegokolwiek umorzenia należności celnych i czy zrezygnowano z dochodów państwowych, przyznając w ten sposób korzyść, można postawić dopiero na koniec okresu przewidzianego na wywiązanie się z zobowiązania wywozowego w ramach tego programu. Rozpatrywanie przywozu dóbr inwestycyjnych w ramach tego programu w badanym okresie jest więc przedwczesne.

(43) W odniesieniu do tego twierdzenia uznaje się, że jeżeli dane przedsiębiorstwo występuje z wnioskiem o skorzystanie z tego programu, a tym samym zobowiązuje się do wywozu towarów, należy przyjąć założenie, że wywiąże się ono ze swego zobowiązania wywozowego i uzyska ostateczne zwolnienie z zapłaty należności celnych przywozowych. W istocie, po stronie przedsiębiorstw musi występować oczekiwanie, że ostatecznie nie będą musiały zapłacić należności celnych. W przeciwnym razie ten program byłby pozbawiony racji bytu.

(44) Ponadto w wyniku badania wyraźnie stwierdzono, że IWP udzielają faktycznie zgody na przedłużenie okresu zobowiązania wywozowego przedsiębiorstwom, które nie są w stanie wywiązać się z tego zobowiązania w pierwotnie przewidzianym okresie.

(45) Z tych powodów uznaje się, że rezygnacja z dochodów państwowych następuje w momencie przywozu dóbr inwestycyjnych i że przedsiębiorstwo, które je przywozi uzyskuje korzyść w postaci pełnej kwoty niezapłaconych należności celnych.

Obliczenie wysokości subsydiów

(46) Korzyść uzyskaną przez producentów dokonujących wywozu obliczono w sposób wyjaśniony w ust. 53 rozporządzenia o cle tymczasowym. W tym względzie należy zauważyć, że wszyscy producenci dokonujący wywozu zgłosili pewną liczbę zastrzeżeń, z których część została uznana przez Komisję. W szczególności, uwzględniono niezbędne koszty poniesione w celu zakwalifikowania się lub uzyskania subsydium, poparte udokumentowanym materiałem dowodowym. Te koszty były związane w szczególności z opłatami za złożenie wniosku i z gwarancjami bankowymi. Opłata za złożenie wniosku jest operacją jednorazową, natomiast gwarancje bankowe mogą być operacją jednorazową obejmującą okres wielu lat lub składać się z kilku rat rocznych wpłacanych w okresie obowiązywania gwarancji bankowych.

(47) Należy zauważyć, że jedno z przedsiębiorstw, MTZ Polyesters Ltd, twierdziło, że metoda zastosowana w rozporządzeniu o cle tymczasowym nie jest właściwa w odniesieniu do konkretnego przypadku tego przedsiębiorstwa, ponieważ w badanym okresie znajdowało się ono w całkiem innej sytuacji niż pozostałe przedsiębiorstwa, których dotyczyło badanie. Twierdzono w szczególności, że z powodu nieprzewidzianych zdarzeń, w tym klęski żywiołowej, produkcję handlową rozpoczęto dopiero w październiku 1998 r. Spowodowało to bardzo niską sprzedaż na rynku wewnętrznym i w wywozie w badanym okresie, a w konsekwencji, wysoki margines subsydium. Przedsiębiorstwo zaproponowało więc i wystąpiło z wnioskiem, by w odniesieniu do niego stosować inną metodę obliczeniową.

(48) Należy zaznaczyć, że żaden tego rodzaju wniosek nie wpłynął do Komisji w czasie przeprowadzania badania aż do momentu ogłoszenia wstępnych ustaleń. Jednakże przedsiębiorstwo dołączyło do swego wniosku szczegółowy i udokumentowany materiał dowodowy dotyczący rozpoczęcia produkcji handlowej i skutków jakie to opóźnienie miało dla jego działalności.

(49) Po wnikliwym zbadaniu tego przypadku Komisja stwierdziła, że wniosek o zastosowanie innej metody obliczeniowej, zgodnie z propozycją przedsiębiorstwa, jest nieuzasadniony. Jednakże Komisja uznała, biorąc pod uwagę szczególne i wyjątkowe okoliczności, w jakich znalazło się to przedsiębiorstwo, że gdyby zastosowano w odniesieniu do niego taki sam przelicznik (n.p.: wywóz rzeczywiście dokonany) jak do przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji normalnej produkcji handlowej, wyniki byłyby tak niewspółmierne, że nie odzwierciedlałyby właściwie korzyści uzyskanej przez to przedsiębiorstwo z tytułu subsydium w ramach tego programu. W związku z tym, Komisja, posługując się tą samą metodą obliczeniową dla określenia przyznanej korzyści wynikającej z subsydiów w badanym okresie, skorygowała dane dotyczące wartości produkcji i sprzedaży wywozowej tego przedsiębiorstwa na podstawie zweryfikowanych danych dotyczących przedsiębiorstw, które znajdowały się w normalnej sytuacji produkcji handlowej.

(50) Reasumując, sześć przedsiębiorstw skorzystało z tego systemu w badanym okresie i uzyskało subsydia w wysokości 1,42–8,75 %.

3.3. STREFY PROMOCJI WYWOZU/JEDNOSTKI ZORIENTOWANE NA WYWÓZ (EPZ/EOU)

(51) IWP twierdziły, że nie rezygnują z żadnego dochodu w ramach tego programu, opisanego w ust. 55–58 rozporządzenia o cle tymczasowym, ponieważ te należności celne od dóbr inwestycyjnych są tylko zawieszone na okres składowania pod zamknięciem celnym. Oznacza to, że importer nie jest zobowiązany do uiszczania należności celnych z tytułu przywozu tych dóbr inwestycyjnych, które mają być używane w obrębie jednostek EPZ/EOU. Jednakże jeżeli dobra inwestycyjne są sprzedawane lub jeżeli rezygnuje się z ich składowania pod zamknięciem celnym, należności celne stają się wymagalne na poziomie proporcjonalnym do zamortyzowanej wartości dóbr inwestycyjnych w momencie sprzedaży lub rezygnacji ze składowania.

(52) Jest to podobne twierdzenie do sformułowanego przez producentów dokonujących wywozu w odniesieniu do programu EPCG, zgodnie z którym nie następuje rezygnacja, ale jedynie odroczenie momentu pobierania dochodów. Jednakże założenie, zgodnie z którym dobra inwestycyjne będą przywożone bezcłowo, a następnie po uiszczeniu należności celnych odsprzedawane na rynku wewnętrznym, pozbawia program racji bytu. W każdym razie, nawet gdyby te dobra inwestycyjne miały być odsprzedane w przyszłości, zaniechana kwota dochodów będzie proporcjonalna do narosłej amortyzacji. Decyzja dotycząca sprzedania lub nie dóbr inwestycyjnych i momentu tej sprzedaży jest wyłącznie decyzją o charakterze czysto handlowym, podejmowaną przez przedsiębiorstwo.

(53) Z tych powodów uznaje się, że rezygnacja z dochodów państwowych następuje w momencie przywozu dóbr inwestycyjnych i że przedsiębiorstwo przywożące uzyskuje korzyść w postaci całej kwoty niezapłaconych należności celnych.

(54) Producent dokonujący wywozu zgłosił podobne zastrzeżenie, a ponadto przedstawił argumenty dotyczące przywozu komponentów przeznaczonych do produkcji wyrobów na wywóz. Biorąc pod uwagę, że program EPZ/EOU jest stosowany wyłącznie w odniesieniu do przywozu dóbr inwestycyjnych, nie ma potrzeby odnoszenia się do tych dodatkowych argumentów.

(55) To subsydium jest prawnie uzależnione od dokonania wywozu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia, ponieważ nie można go uzyskać bez podjęcia zobowiązania wywozowego przez przedsiębiorstwo. Wobec tego, to subsydium zostaje uznane za szczególne.

Obliczanie wysokości subsydiów

(56) Korzyść przyznana producentowi dokonującemu wywozu została obliczona w sposób przedstawiony w ust. 63–65 rozporządzenia o cle tymczasowym. Jedno przedsiębiorstwo w ramach tego programu uzyskało korzyści na poziomie 0,7 %.

3.3.1. **System zwolnienia z podatku dochodowego**

(57) Jak wskazano w rozporządzeniu o cle tymczasowym, żaden producent dokonujący wywozu nie skorzystał z tego systemu. W związku z powyższym, nie zostały nałożone żadne środki i nie jest wymagane żadne ostateczne ustalenie w ramach badania.

3.4. SYSTEMY REGIONALNE

3.4.1. **Podatek od sprzedaży**

(58) Producenci dokonujący wywozu twierdzili, że korzyść udzielana w ramach zwolnień z podatku od sprzedaży w stanach Gujerat i Maharashtra i systemu motywacyjnego dotyczącego podatku od działalności handlowej i przemysłowej w stanie Uttar Pradesh jest przyznawana nabywcy towarów, a nie sprzedającemu.

(59) W tych stanach podatek od sprzedaży lub od działalności handlowej i przemysłowej jest podatkiem pobieranym od sprzedaży towarów i dodawanym do ceny sprzedaży na fakturze. Sprzedający odgrywa więc rolę poborcy podatkowego. System podatku od sprzedaży/działalności handlowej i przemysłowej różni się od systemu VAT tym, że podatek uiszczany od sprzedaży/działalności handlowej i przemysłowej nie może być kompensowany podatkiem pobieranym od sprzedaży/działalności handlowej i przemysłowej.

(60) Twierdzono, że spółki korzystały ze zwolnienia z podatku od sprzedaży lub działalności handlowej i przemysłowej wyłącznie w przypadku transakcji sprzedaży, a nie w przypadku jakichkolwiek istotnych zakupów towarów.

(61) W czasie wizyty kontrolnej, Komisja nie znalazła żadnych dowodów świadczących o sytuacji przeciwnej. Stwierdzono również, że wszyscy znaczący dostawcy komponentów dla producentów dokonujących wywozu nie mają siedziby we wspomnianych stanach. W konsekwencji, podatek od sprzedaży pobierany od zakupu towarów płacili producenci dokonujący wywozu.

(62) Można w związku z tym stwierdzić, że z zwolnienie z podatku od sprzedaży, przyznawane w stanach Gujerat i Maharashtra, i system środków zachęcających dotyczący podatku od działalności handlowej i przemysłowej, stosowany przez władze stanu Uttar Pradesh, nie przyniosły żadnej korzyści producentom dokonującym wywozu.

(63) Wobec powyższego nie zostaną nałożone żadne środki ani nie jest wymagane żadne ostateczne ustalenie w odniesieniu do tych systemów. Na koniec należy zauważyć, że te ustalenia nie mają wpływu na ustalenia dotyczące wykorzystania tych systemów w odniesieniu do transakcji zakupu.

3.4.2. **Systemy regionalne – Zwolnienie z podatków od energii elektrycznej**

(64) IWP i jeden producent dokonujący wywozu, MTZ Polyesters Ltd, wysunęli argument, że ten system, opisany w ust. 80–81 rozporządzenia o cle tymczasowym, nie jest szczególny, ponieważ jest on otwarty dla każdego nowego przedsiębiorstwa w stanie Gujerat, niezależnie od lokalizacji.

(65) Komisja przeanalizowała materiał dowodowy przedstawiony na poparcie tego twierdzenia. Po dogłębnym zbadaniu można stwierdzić, że mimo nieprecyzyjnych zapisów w obowiązujących przepisach, szczególnie w definicji „przedsiębiorstw usługowych" i określeniu stawek ceł różnicowych, ten system jest rzeczywiście dostępny dla wszystkich nowych przedsiębiorstw przemysłowych zlokalizowanych w tym stanie, na tych samych warunkach i przez okres pięciu lat.

(66) art. 3 ust. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia stanowi, że w przypadku gdy władze przyznające subsydium lub przepisy, zgodnie z którymi działają władze przyznające subsydium, ustalają obiektywne kryteria lub warunki uprawniające do korzystania z subsydium oraz jego wysokość, subsydium nie jest szczególne, pod warunkiem że uprawnienie do korzystania z niego jest automatyczne i że takie kryteria lub warunki są ściśle przestrzegane. Obiektywne kryteria i warunki muszą, między innymi, być stosowane poziomo i nie mogą faworyzować niektórych przedsiębiorstw w stosunku do innych.

(67) Uwzględniając otrzymane uwagi i materiał dowodowy zweryfikowany w ramach niniejszego badania, stwierdzono, że system spełnia kryteria art. 3 ust. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia w takiej mierze, w jakiej jest stosowany poziomo, ponieważ jest otwarty dla przedsiębiorstw z całego stanu i opiera się na kryteriach obiektywnych tj. tworzeniu nowych przedsiębiorstw przemysłowych.

(68) Stwierdza się zatem, że ten system nie jest szczególny, a więc nie podlega środkom wyrównawczym.

3.4.3. **Systemy regionalne – Zwrot akcyzy miejskiej**

(69) W odniesieniu do systemu zwrotu akcyzy miejskiej, opisanego w ust. 88–89 rozporządzenia o cle tymczasowym, IWP stwierdziły, że akcyza miejska jest podatkiem pośrednim pobieranym przez władze lokalne w Indiach od towarów, które przekraczają granice terytorialne miasta lub okręgu administracyjnego. Stwierdzono, że „Wytyczne w sprawie zużycia komponentów w procesie produkcji" zawarte w załączniku II do ASCM, dopuszczają systemy obniżek podatków pośrednich na wcześniejszym etapie akumulowanych podatków pośrednich, pobieranych od przywozu komponentów używanych w produkcji wywożonych wyrobów. W związku z powyższym, ten system nie podlega środkom wyrównawczym.

(70) Ten argument należy oddalić, ponieważ system zwrotu akcyzy miejskiej nie jest związany w żaden sposób z produkcją przeznaczoną na wywóz.

(71) Nie zostało przedstawione żadne uzasadnione twierdzenie dotyczące szczególnego charakteru tego systemu. Potwierdza się zatem, że ten system ma szczególny charakter zgodnie art. 3 ust. 2 lit. a) i lit. c) podstawowego rozporządzenia, ponieważ wyraźnie ogranicza się do niektórych przedsiębiorstw zlokalizowanych w wyznaczonych obszarach podlegających jurysdykcji władz, które przyznają prawo do korzystania z niego.

(72) Jeden z producentów dokonujących wywozu, Garware Polyester Ltd, twierdził, że nie uzyskał żadnej korzyści w ramach tego systemu w badanym okresie z uwagi na to, że władze stanu Maharashtra nie wywiązały się jeszcze ze swych zobowiązań dotyczących zwrotu.

(73) Ten argument należy odrzucić, ponieważ uzyskaną korzyścią jest narosłe roszczenie wobec stanu Maharashtra, które z mocy prawa przysługuje przedsiębiorstwu.

(74) IWP, wspierane przez producentów dokonujących wywozu, ponowiły ogólne zastrzeżenie, zaliczające się do uwzględnionych, i wysunęły argument, że Komisja jest zobowiązana uznać, szczególnie w odniesieniu do krajów rozwijających się, że regiony opóźnione nie kwalifikują się zgodnie z art. 4 ust. 3 podstawowego rozporządzenia, zamiast dokonywać ustaleń na podstawie dostępnych danych.

(75) W tym względzie należy zauważyć, że w odniesieniu do tego systemu, z którego skorzystało tylko jedno przedsiębiorstwo położone w obszarze Aurangabad w stanie Maharashtra, ani IWP ani żadna inna strona nie przedstawiły materiału dowodowego w terminie przewidzianym dla niniejszego badania, odnoszącego się do wypełnienia warunków określonych w art. 4 ust. 3 podstawowego rozporządzenia. Częściowy materiał dowodowy, ograniczający się do danych z lat 1981/1982, został przedstawiony znacznie po nieprzekraczalnym terminie. W tych okolicznościach Komisja nie ma obowiązku ani nie jest w stanie stwierdzić, że kryteria wymagane dla dokonania ustalenia zgodnie z art. 4 ust. 3 podstawowego rozporządzenia, w tym między innymi kryteria dotyczące pomiaru poziomu rozwoju gospodarczego, oparte na statystycznym materiale dowodowym, są spełnione w przypadku tego systemu.

(76) W tych okolicznościach Komisja musi potwierdzić wnioski opisane w ust. 93 rozporządzenia o cle tymczasowym. Stwierdza się więc ostatecznie, że ten system podlega środkom wyrównawczym.

Obliczanie wysokości subsydiów

(77) Korzyść przyznana producentowi dokonującemu wywozu została obliczona w sposób przedstawiony w ust. 94 rozporządzenia o cle tymczasowym. Jednakże przedsiębiorstwo dostarczyło materiał dowodowy świadczący o tym, że nie było uprawnione do zwrotu pełnej kwoty podatku, co w rezultacie dało niższy margines subsydium.

(78) Jedno przedsiębiorstwo skorzystało z tego systemu w badanym okresie i uzyskało subsydium w wysokości 1,08 %.

3.4.4. **System kapitałowych środków zachęcających**

(79) IWP i producenci dokonujący wywozu przedstawili argumenty w odniesieniu do tego systemu opisanego w ust. 96–97 rozporządzenia o cle tymczasowym. Nie ma potrzeby odnosić się do tych argumentów, ponieważ z powodów wyjaśnionych w ust. 24 rozporządzenia o cle tymczasowym, korzyści wynikające z tego systemu nie zostały wliczone do wysokości cła wprowadzonego tymczasowo. W związku z powyższym, nie zostaną nałożone żadne środki w odniesieniu do korzyści wynikających z tego systemu i nie jest zatem wymagane ostateczne ustalenie.

Wysokość subsydiów podlegających środkom wyrównawczym

(80) Wysokość subsydiów podlegających środkom wyrównawczym w rozumieniu podstawowego rozporządzenia, wyrażona w ujęciu *ad valorem* w odniesieniu do każdego eksportera objętego badaniem, przedstawia się następująco:

(W %)

	PBS	DEPB		EPCGS	EPZ/EOU	Programy stanowe				RAZEM
		przed wywozem	po wywozie			Podatek od sprzedaży	Kapitałowe środki zabezpieczające	Zwrot akcyzy miejskiej	Refundacja z tytułu podatku od elektryczności	
Ester Industries Ltd		6,84	2,34	2,87						12,0
Flex Industries Ltd			10,44	2,13						12,5
Garware Polyester Ltd		1,31		1,48				1,08		3,8
India Polyfilms Ltd & Jindal Polyester Ltd			4,82	1,52	0,70					7,0
MTZ Polyester Ltd				8,75						8,7
Polyplex Corporation Ltd			17,68	1,42						19,1

4. **SZKODA**

4.1. DEFINICJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTY

(81) W ust. 6 rozporządzenia o cle tymczasowym zaznacza się, że czterej producenci, którzy złożyli skargę, spełniają warunki przewidziane w art. 10 ust. 8 podstawowego rozporządzenia, ponieważ zapewniają oni ponad 80 % ogólnej wspólnotowej produkcji towaru objętego postępowaniem, a więc zostają uznani za stanowiących przemysł Wspólnoty w rozumieniu art. 9 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

(82) Indyjscy producenci dokonujący wywozu stwierdzili, że postępowanie nie powinno zostać wszczęte, ponieważ skarga nie zawiera wystarczających dowodów na to, że zostały spełnione wymogi określone w art. 10 ust. 8. Twierdzili oni, że ponieważ nie uwzględniono w niej produkcji wyspecjalizowanej, Komisja nie mogła oszacować ogólnej wspólnotowej produkcji folii z poli(tereftalanu etylenu) na podstawie skargi. To stwierdzenie zostało uznane za nieuzasadnione, ponieważ folia z poli(tereftalanu etylenu), wytworzona w procesie produkcji wyspecjalizowanej, nigdy nie jest wprowadzana na otwarty rynek Wspólnoty jako taka, ale w postaci wyrobów na dalszym etapie przetworzenia. W każdym razie produkcja niewyspecjalizowana producentów, którzy złożyli skargę, była w zasadzie wystarczająca do stwierdzenia ich reprezentatywności.

(83) Wobec powyższego, ustalenia sformułowane w ust. 105–106 rozporządzenia o cle tymczasowym, zostają niniejszym potwierdzone.

4.2. ZUŻYCIE WE WSPÓLNOCIE, WIELKOŚĆ PRZYWOZU I UDZIAŁ W RYNKU

(84) Wnioski sformułowane przez Komisję na etapie wstępnym zostają potwierdzone, w szczególności istnienie silnego wzrostu łącznego wywozu z Indii towaru objętego postępowaniem oraz istotny wzrost jego udziału w rynku Wspólnoty.

(85) W związku z powyższym, ustalenia sformułowane w ust. 107–110 rozporządzenia o cle tymczasowym, zostają niniejszym potwierdzone.

4.3. CENY SUBSYDIOWANEGO PRZYWOZU

(86) Indyjscy producenci dokonujący wywozu twierdzili, że porównanie cen zawarte w rozporządzeniu o cle tymczasowym jest niewłaściwe, ponieważ nie uwzględnia różnicy w cenie folii z poli(tereftalanu etylenu) standardowej i do specjalnych zastosowań. Twierdzili oni, że wywożą przede wszystkim standardową folię z poli(tereftalanu etylenu), podczas gdy znaczna część produkcji przemysłu Wspólnoty wytwarza folię z poli(tereftalanu etylenu) do specjalnych zastosowań. Ten argument należy oddalić, ponieważ te czynniki uwzględniono podczas klasyfikacji wyrobów według grup do celów porównania cen.

(87) Indyjscy producenci dokonujący wywozu twierdzili również, że wyłączenie niektórych kryteriów różnicowania grup wyrobów w kwestionariuszu spowodowało, że w ich przypadków zostały określone wyższe marginesy podcięcia cenowego. Po poinformowaniu ich o wstępnych ustaleniach, sprzeciwili się oni uproszczeniu metody grupowania wyrobów ze względu na rodzaj, twierdząc, że takie uproszczenie prowadziło do nieprawidłowego porównywania rodzajów folii z poli(tereftalanu etylenu) różnej jakości. Wysunęli oni również argument, że wyrób indyjski posiada inne właściwości termiczne, ponieważ bardziej kurczy się pod wpływem ciepła, ponadto jest węższy i mniej przezroczysty niż wyrób Wspólnoty, a w związku z tym jest tańszy z uwagi na niższą jakość.

(88) Na podstawie informacji, które wpłynęły w czasie badania, Komisja, na etapie wstępnym, podjęła decyzję o uproszczeniu metod grupowania folii z poli(tereftalanu etylenu) w stosunku do metod przewidzianych w kwestionariuszu przesłanym zainteresowanym stronom tak, że szerokość, właściwości termiczne i rozróżnienie między folią nieprzezroczystą a przezroczystą nie zostały wzięte pod uwagę. W tym względzie należy zauważyć, że podobnie jak we wszystkich badaniach, biorąc w szczególności pod uwagę etap, na którym były zbierane informacje, kryteria rozróżnienia grup wyrobów, określone w kwestionariuszu, były w tym przypadku orientacyjne i mogły podlegać zmianom. Niniejsze badanie wykazało, że zróżnicowanie wyrobów w zależności od szerokości folii z poli(tereftalanu etylenu) istotnie zwiększyłoby liczbę rodzajów wyrobów, które należałoby porównać, przy czym nie miałoby to wyraźnego wpływu na porównanie cen. Ponadto, nie można było uwzględnić właściwości termicznych i różnic między folią nieprzezroczystą a folią przezroczystą, ponieważ nie ma żadnej precyzyjnej definicji nieprzezroczystości, a zainteresowane strony nie posługiwały się konsekwentnie definicją właściwości termicznych, podaną w kwestionariuszu. Wszystko to sprawiło, że producenci ze Wspólnoty i indyjscy producenci dokonujący wywozu posługiwali się odmiennymi i nieporównywalnymi definicjami.

(89) Powyższe twierdzenie indyjskich przedsiębiorstw produkujących nie zostało uwzględnione nie tylko z uwagi na to, że uproszczenie metody grupowania wyrobów było niezbędne dla zapewnienia możliwości określenia marginesów podcięcia cenowego na podstawie reprezentatywnych porównań grup wyrobów zgłoszonych przez obie strony (porównano około 400 kodów w przypadku wyrobów przemysłu Wspólnoty z około 160 kodami PCN w przypadku indyjskich producentów dokonujących wywozu), lecz także ponieważ określenie podcięcia cenowego w uproszczonej formie już odzwierciedla w wystarczający sposób różnice właściwości fizycznych rodzajów wyrobów wytwarzanych przez indyjskich producentów dokonujących wywozu i przez przemysł Wspólnoty.

(90) Wszyscy indyjscy producenci dokonujący wywozu wystąpili z wnioskiem o wprowadzenie korekty ze względu na poziom obrotu handlowego, twierdząc, że sprzedają znaczny odsetek folii z poli(tereftalanu etylenu) importerom we Wspólnocie, natomiast przemysł Wspólnoty sprzedaje większość swej produkcji bezpośrednio przetwórcom folii z poli(tereftalanu etylenu). Twierdzili więc, że porównanie w celu ustalenia podcięcia cenowego powinno dotyczyć cen odsprzedaży przetwórcom, stosowanych przez importerów, oraz cen stosowanych przez przemysł Wspólnoty. Oświadczyli oni, że importerzy uzyskują marżę w wysokości około 25 % od sprzedaży przetwórcom, co odpowiada wysokości korekty z tytułu poziomu obrotu handlowego, o którą wystąpili.

(91) W tym względzie należy zauważyć, że kwestionariusz Komisji określał następująco poziomy obrotu handlowego: 1) dystrybutorzy, 2) przetwórcy, 3) wytwórcy wyposażenia podstawowego, 4) użytkownicy końcowi i 5) pozostali. W odpowiedziach na kwestionariusz indyjscy producenci dokonujący wywozu oświadczyli, że znaczny odsetek ich sprzedaży folii z poli(tereftalanu etylenu) w Europie był przeznaczony dla grupy numer pięć tj. „pozostałych", nie definiując dodatkowo tej grupy. Po ogłoszeniu wstępnych ustaleń, indyjscy producenci dokonujący wywozu stwierdzili, że ich sprzedaż importerom zaliczonym do grupy „pozostali" powinna być uznana za sprzedaż dystrybutorom. Jednakże badanie wykazało, że niektórzy z tych dystrybutorów zajmują się również przetwarzaniem wyrobu, co świadczy o nieprecyzyjności wyjaśnień przedstawionych przez indyjskich producentów dokonujących wywozu, w odniesieniu do poziomu obrotu handlowego. Ponadto, w wyniku badania nie została potwierdzona 25 % różnica ceny między dwoma poziomami obrotu handlowego. W przypadku sprzedaży przemysłu Wspólnoty, średnia cena sprzedaży dla dystrybutorów jest wyższa od ceny dla przedsiębiorstw przetwórczych. Biorąc pod uwagę sytuację indyjskich producentów dokonujących wywozu, każda korekta powodowałaby w związku z tym wzrost stwierdzonych poziomów podcięcia cenowego. Stosowanie przez przemysł Wspólnoty wyższych cen dla dystrybutorów niż dla przedsiębiorstw przetwórczych tłumaczy się tym, że przedsiębiorstwa przetwórcze kupują większe ilości wyrobu, a więc korzystają ze zniżki ze względu na ilość. W przypadku indyjskich producentów dokonujących wywozu, pięć przedsiębiorstw na sześć oświadczyło, że sprzedawało towar po wyższych cenach przedsiębiorstwom przetwórczym niż dystrybutorom. Jednakże jedno przedsiębiorstwo sprzedawało dystrybutorom towar po cenach wyraźnie wyższych, a w odniesieniu do pozostałych różnica ceny między tymi dwoma poziomami obrotu handlowego była znacznie poniżej 25 %.

(92) Badanie wykazało również, że nie ma wyraźnego podziału między tymi dwoma podstawowymi poziomami obrotu handlowego, ponieważ niektóre duże przedsiębiorstwa działają jednocześnie jako dystrybutorzy i przetwórcy. Zauważono ponadto, że nie występuje również wyraźna różnica w cenach stosowanych na tych dwóch poziomach obrotu handlowego, ponieważ zamawiana ilość wydaje się ważniejszym czynnikiem wpływającym na ceny niż poziom obrotu handlowego. Wreszcie, wbrew twierdzeniom indyjskich producentów dokonujących wywozu, badanie wykazało, że przemysł Wspólnoty także sprzedaje towar objętych postępowaniem zarówno dystrybutorom, jak i przetwórcom. Stwierdzono więc, że nie ma żadnego powodu, by przyznać korektę ze względu na poziom obrotu handlowego indyjskim producentom dokonującym wywozu.

(93) Jeden z indyjskich producentów dokonujących wywozu, MTZ, wystąpił z wnioskiem o wprowadzenie korekty z tytułu różnic jakościowych. Twierdził, że w wykazie transakcji, wykorzystanym do ustalenia podcięcia cenowego, znalazły się transakcje dotyczące folii z poli(tereftalanu etylenu) niskiej jakości i że w odniesieniu do folii niskiej jakości należy wprowadzić korektę w postaci podwyższenia ceny sprzedaży o 100 %. W tym względzie należy zauważyć, że w odpowiedzi na kwestionariusz, MTZ zaznacza, że produkuje trzy klasy jakościowe folii: folię o jakości A i o jakości B i folię niskiej jakości. Jednakże wykaz transakcji nie odnosi się w żaden sposób do tych różnych klas jakościowych. Po przekazaniu informacji o środkach tymczasowych, MTZ przedstawił dodatkowe informacje dotyczące sposobu identyfikacji wyrobów niskiej jakości, umieszczonych w wykazie transakcji. Komisja porównała wówczas ceny rodzajów wyrobów, co do których twierdzono, że są niższej jakości, z cenami pozostałych rodzajów i stwierdziła, że nie ma różnicy w cenie. Wniosek o wprowadzenie korekty ze względu na różnicę jakości, przedstawiony przez MTZ, nie mógł więc zostać przyjęty.

(94) Wreszcie, indyjscy producenci dokonujący wywozu stwierdzili, że Komisja, w swoich wyliczeniach podcięcia cenowego, powinna była skompensować ujemne marginesy podcięcia cenowego marginesami dodatnimi. Ponieważ tego nie zrobiła, ich zdaniem określono wyższy margines zniesienia szkody. Należy zauważyć, że zgodnie z metodą obliczania marginesu podcięcia cenowego, opisaną w ust. 112–114 rozporządzenia o cle tymczasowym, średnie ważone ceny sprzedaży netto subsydiowanego przywozu zostały porównane według poszczególnych modeli ze średnimi ważonymi cenami sprzedaży netto stosowanymi przez przemysł Wspólnoty na rynku Wspólnoty. W rezultacie, ta metoda umożliwiła uwzględnienie kwoty, o jaką cena stosowana przez indyjskich producentów dokonujących wywozu dla transakcji wywozowej przewyższa średnią ważoną ceną przemysłu Wspólnoty w odniesieniu do każdego modelu. Ten argument został więc odrzucony.

(95) Z powyższego wynika, że wniosek sformułowany w ust. 114 rozporządzenia o cle tymczasowym, w myśl którego podcięcie cenowe wynosi 28,2–50,5 %, zostaje potwierdzony.

4.4. SYTUACJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTY

(96) IWP, na podstawie odpowiedzi składających skargę, które nie miały charakteru poufnego, twierdziły, że ogólnie przemysł Wspólnoty nie ponosi żadnej szkody. W tym względzie, jak stwierdzono w ust. 115–125 rozporządzenia o cle tymczasowym, badanie wykazało, że ogólne tendencje odnotowywane w przemyśle Wspólnoty dotyczące w szczególności udziału w rynku, cen i rentowności są negatywne, co jasno dowodzi istnienia szkody majątkowej. Te tendencje znalazły wystarczające potwierdzenie w nie mających poufnego charakteru odpowiedziach przemysłu Wspólnoty.

(97) Indyjscy producenci dokonujący wywozu utrzymywali, że wybór 1995 r. jako punktu wyjścia dla zbierania danych w ramach badania miał zniekształcający wpływ na analizę, ukierunkowując ją na ustalenie szkody poniesionej przez przemysł Wspólnoty. Wysunęli oni argument, że ponieważ rok 1995 był wyjątkowo dobry ze względu na wysoki popyt, jest rzeczą całkowicie naturalną, że wskaźniki szkody dotyczące tego okresu wykazują tendencję negatywną. Indyjscy producenci dokonujący wywozu twierdzą, że należało przyjąć rok 1993 jako punkt wyjścia, aby uzyskać właściwszy obraz kształtowania się czynników szkody. Jednakże celem badania jest ocena wpływu przywozu podlegającego środkom wyrównawczym na sytuację gospodarczą przemysłu Wspólnoty w okresie badania. Do celów takiej analizy określa się tendencje dla pewnej liczby wskaźników na podstawie informacji odnoszących się do kilku (przeważnie trzech) lat poprzedzających badany okres. Celem takiej analizy nie jest więc porównanie roku będącego punktem wyjścia z badanym okresem, ale ocena kształtowania się tych wskaźników w skali roku w całym rozpatrywanym okresie. Niezależnie od tego, należy zauważyć, że w czasie, gdy wyznaczano rozpatrywany okres, Komisja nie dysponowała żadną informacją pozwalającą sądzić, że wskaźniki szkody cechowałaby inna tendencja, gdyby za rok wyjściowy uznano którykolwiek rok poprzedni. Wreszcie należy zaznaczyć, że wybór któregokolwiek poprzedniego roku jako wyjściowego byłby niekorzystny dla indyjskich przedsiębiorstw dokonujących wywozu, ponieważ ich udział w rynku silnie wzrósł w okresie poprzedzającym badany okres.

(98) W związku z powyższym, ustalenia sformułowane w ust. 115–125 rozporządzenia o cle tymczasowym, zostają potwierdzone.

4.5. WNIOSEK DOTYCZĄCY SZKODY

(99) Na podstawie powyższych rozważań potwierdza się, że przemysł Wspólnoty poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. WPŁYW SUBSYDIOWANEGO PRZYWOZU

(100) Zdaniem indyjskich producentów dokonujących wywozu i władz państwowych, nie ma żadnego oczywistego związku między subsydiowanym indyjskim wywozem a szkodą poniesioną przez przemysł Wspólnoty. Zgodnie z ich argumentacją, ceny folii z poli(tereftalanu etylenu) obniżały się z uwagi na nadmierną podaż w skali światowej, czemu towarzyszył spadek cen surowców. Indyjscy producenci dokonujący wywozu uznali również, że ceny folii z poli(tereftalanu etylenu) na rynku Wspólnoty podążały jedynie za tendencją zniżkową odnotowaną na całym świecie, co potwierdzałby fakt, że średnia cena stosowana przez producentów Wspólnoty spadła w 1996 r., tj. w czasie, kiedy zmniejszał się udział w rynku indyjskich producentów dokonujących wywozu. Jednakże należy przypomnieć, że Indie są jednym z głównych krajów odpowiedzialnych za nadwyżki folii z poli(tereftalanu etylenu) na rynku światowym i że zgodnie z danymi Eurostatu Indie obniżały swoje ceny na rynku europejskim już w 1996 r., podczas gdy pozostałe znaczące kraje wywozu, jakimi są Stany Zjednoczone, Japonia i Korea Południowa, podnosiły swoje ceny. Spadek udziału w rynku indyjskich

producentów dokonujących wywozu w roku 1996 nie oznacza, że nie wyrządzili oni szkody przemysłowi Wspólnoty w postaci zwiększonej presji na ceny, co spowodowało spadek średniej ceny przemysłu Wspólnoty o 3 %. Wreszcie należy przypomnieć, że szkoda analizowana jest na podstawie badanego okresu i że lata poprzedzające ten okres służą przede wszystkim do określenia tendencji.

Wobec tego, argumenty wysunięte przez indyjskich producentów dokonujących wywozu i IWP muszą zostać odrzucone.

5.2. WPŁYW POZOSTAŁYCH CZYNNIKÓW

(101) Ustalenia sformułowane w ust. 134–144 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają niniejszym potwierdzone i uzupełnione, jak następuje.

5.2.1. **Przywóz z innych państw trzecich**

(102) Indyjscy producenci dokonujący wywozu i IWP ponownie wysunęli argument, w myśl którego badanie wyłącznie przywozu z Indii stanowi dyskryminację, w sytuacji gdy wielkość przywozu z Korei Południowej wzrosła, a średnie ceny koreańskie spadły w rozpatrywanym okresie. Indyjscy producenci dokonujący wywozu uznali, że wzrost wielkości przywozu z Korei Południowej był być może nawet większy niż podają oficjalne dane Eurostatu, istnieje prawdopodobieństwo, że importerzy folii z poli(tereftalanu etylenu) pochodzącej z Korei Południowej dokonują czasami odprawy celnej na podstawie kodu CN 3920 69 00 (z pozostałych poliestrów), podobnie jak miało to miejsce w przypadku folii z poli(tereftalanu etylenu) pochodzenia indyjskiego.

(103) Komisja podtrzymuje argumenty przedstawione w rozporządzeniu o cle tymczasowym tj., że w kategoriach bezwzględnych i względnych, wzrost udziału Korei Południowej w rynku był mniejszy niż w przypadku Indii i że ceny południowokoreańskiej folii z poli(tereftalanu etylenu) były zazwyczaj utrzymywały się na wyższym poziomie niż ceny indyjskie. Ponadto, koreańscy producenci dokonujący wywozu obniżyli ceny dopiero w rok po ich obniżeniu przez producentów indyjskich. W odniesieniu do przywozu dokonywanego na podstawie kodu CN obejmującego folię z pozostałych poliestrów, Komisja nie uzyskała materiału dowodowego, który wskazywałby, że odprawa celna folii z poli(tereftalanu etylenu) pochodzenia koreańskiego była dokonywana na podstawie tego kodu.

(104) I wreszcie, co najważniejsze, należy zauważyć, że Komisja nie znalazła żadnego powodu, aby rozpocząć postępowanie w odniesieniu do Korei Południowej, ponieważ nie dotarł do jej wiadomości żaden element potwierdzający istnienie nieuczciwych praktyk handlowych, w formie dumpingu czy subsydiów, stosowanych przez koreańskich producentów dokonujących wywozu.

(105) Z powyższego wynika, że ponieważ sytuacja w odniesieniu do przywozu z Indii była zupełnie inna niż w przypadku Korei Południowej, nie może tu być mowy o dyskryminacji.

5.2.2. **Fluktuacje ceny surowców**

(106) Indyjscy producenci dokonujący wywozu twierdzili, że nie posiadające poufnego charakteru odpowiedzi na kwestionariusz, przekazane przez przemysł Wspólnoty, pozwalają wnosić, że średni spadek cen surowców odnotowany w rozpatrywanym okresie jest bliższy jednej trzeciej niż 17 %, określonych w rozporządzeniu o cle tymczasowym, co potwierdzają w ich opinii informacje dostępne publicznie na temat kształtowania się cen surowców. Powtórzyli swój poprzedni argument, zgodnie z którym spadek cen surowców o jedną trzecią umożliwił producentom ze Wspólnoty obniżenie cen bez obniżania przy tym rentowności, a więc przywóz z Indii nie był przyczyną spadku cen przemysłu Wspólnoty.

(107) Należy zauważyć, że jak zaznaczono w ust. 140 rozporządzenia o cle tymczasowym, Komisja, badając kształtowanie się ceny wszystkich surowców używanych do produkcji folii z poli(tereftalanu etylenu) na podstawie poufnych odpowiedzi na kwestionariusz, stwierdziła jej spadek o 17 %. Ponadto, prawdą jest, że odpowiedzi nie mające poufnego charakteru, udzielone przez przemysł Wspólnoty, dotyczą przede wszystkim kształtowania się cen tereftalanu dimetylu lub kwasu tereftalowego. Ponieważ ceny tych surowców spadły bardziej niż innych, spadek ogólnych kosztów surowców o 17 % można pogodzić z większym spadkiem cen tereftalanu dimetylu i kwasu tereftalowego. Wobec powyższego, ustalenia sformułowane w ust. 140 rozporządzenia o cle tymczasowym są zgodne z odpowiedziami na kwestionariusz, udzielonymi przez przemysł Wspólnoty, a więc zostają one potwierdzone.

5.2.3. **Ogólne trudności w sektorze poliestrów**

(108) W opinii indyjskich producentów dokonujących wywozu, spadek cen folii z dwuosiowo zorientowanego polipropylenu ma bezpośredni wpływ na ceny folii z poli(tereftalanu etylenu) w sektorze opakowań, ponieważ te wyroby mogą być stosowane wymiennie z punktu widzenia użytkowników folii z poli(tereftalanu etylenu). Stwierdzili oni więc, że ceny spadłyby bez względu na wzrost przywozu folii z poli(tereftalanu etylenu) do Wspólnoty.

(109) Komisja musiała oddalić ten argument, ponieważ na jego poparcie nie przedstawiono żadnego materiału dowodowego.

5.3. WNIOSEK W SPRAWIE ZWIĄZKU PRZYCZYNOWEGO

(110) W związku z powyższym, wniosek sformułowany w ust. 145 rozporządzenia o cle tymczasowym zostaje potwierdzony.

6. INTERES WSPÓLNOTY

6.1. UWAGA WSTĘPNA

(111) Strony nie przedstawiły żadnego nowego faktu ani argumentu dotyczącego interesu przemysłu Wspólnoty, pozostałych producentów ze Wspólnoty lub importerów folii z poli(tereftalanu etylenu).

Ustalenia rozporządzenia o cle tymczasowym zostają niniejszym potwierdzone, w szczególności wnioski, zgodnie z którymi środki będą miały pozytywny wpływ (na przemysł Wspólnoty i pozostałych niewyspecjalizowanych producentów Wspólnoty), wpływ neutralny (na producentów wyspecjalizowanych) lub co najwyżej nieco negatywny (na importerów).

6.2. INTERES UŻYTKOWNIKÓW TOWARU OBJĘTEGO POSTĘPOWANIEM

(112) Jak wspomniano w ust. 2, Komisja otrzymała uwagi od dwóch użytkowników rozważanego towaru po ogłoszeniu ustalenia, którego skutkiem było wprowadzenie środków tymczasowych. Ci użytkownicy wysunęli argument, że wbrew wstępnym ustaleniom, folia z poli(tereftalanu etylenu) jest dla nich jednym ze znaczących składników kosztów surowca i że produkcja wyrobów przetworzonych z folii z poli(tereftalanu etylenu) stanowi znaczny procent ich ogólnej produkcji. Stwierdzili również, że wzrost cen przemysłu Wspólnoty utrudni im konkurencję z przywozem z Korei Południowej, Chińskiej Republiki Ludowej, Stanów Zjednoczonych Ameryki na rynku wyrobów przetworzonych i że przemysł Wspólnoty kilkakrotnie odmówił dostarczenia im pewnej ilości folii z poli(tereftalanu etylenu), co wskazywałoby, że jego moce produkcyjne są niewystarczające. W przeciwieństwie do jednego z producentów indyjskich, przemysł Wspólnoty odmówił również produkcji pewnego rodzaju niestandardowej folii z poli(tereftalanu etylenu) na szczególne potrzeby jednego z użytkowników. Wobec powyższego, stwierdzili oni, że w interesie użytkowników leży utrzymanie innego źródła zaopatrzenia, czyli Indii.

(113) Komisja podtrzymuje argumenty i wnioski przedstawione w ust. 153 rozporządzenia o cle tymczasowym, dotyczące udziału folii z poli(tereftalanu etylenu) w ogólnych kosztach wytwarzania użytkowników i łącznego udziału wyrobów przetworzonych na bazie folii z poli(tereftalanu etylenu) w ich ogólnej produkcji. Ponieważ rozpatrywana analiza odzwierciedla sytuację ogólną, w pewnych przypadkach folii z poli(tereftalanu etylenu) może być podstawowym surowcem dla danego użytkownika. Nie zmienia to w żaden sposób ogólnych średnich wyników badania. Co więcej, badanie wykazało, że przewóz folii z poli(tereftalanu etylenu) pochodzącej z Indii stanowi zaledwie nieznaczny procent ogólnych zakupów tego wyrobu, nawet dla tych użytkowników, dla których jest istotnym składnikiem kosztów. Ponadto, obawy użytkowników dotyczące zniknięcia źródła zaopatrzenia na wypadek niewystarczających mocy produkcyjnych lub w sytuacji, gdy potrzebowaliby wyrobu nowego typu, są nieuzasadnione, ponieważ cła wyrównawcze nie wykluczą indyjskich producentów dokonujących wywozu z rynku Wspólnoty, a zlikwidują tylko skutki niezgodnego z prawem subsydiowania wyrządzającego szkodę.

6.3. WNIOSEK DOTYCZĄCY INTERESU WSPÓLNOTY

(114) Po zbadaniu różnych wchodzących w grę interesów i wszystkich wyżej opisanych aspektów Komisja może potwierdzić, że nie istnieje żaden istotny powód, by nie wprowadzać środków w odniesieniu do przywozu, o którym mowa.

7. CŁO OSTATECZNE

(115) Na podstawie wniosków dotyczących subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty, Komisja uznaje za niezbędne przyjęcie ostatecznych środków wyrównawczych.

7.1. POZIOM ZNIESIENIA SZKODY

(116) Przemysł Wspólnoty sugerował, że niezbędne jest stosowanie minimalnej marży zysku wyższej niż 6 % (poziom ustalony przez Komisję w ust. 156 rozporządzenia o cle tymczasowym). Jednakże w tym przypadku nieważne jest określenie ostatecznego poziomu procentowego. Nawet gdyby Komisja posłużyła się niższym poziomem procentowym, margines szkody jest wyższy od marginesu subsydium. Indyjscy producenci dokonujący wywozu wystąpili z wnioskiem o wprowadzenie korekty ze względu na poziom obrotu handlowego i zasugerowali skorygowanie metody określania marginesów podcięcia cenowego, które to marginesy są niezbędne dla ustalenia poziomu zniesienia szkody. Ponadto, przedsiębiorstwo MTZ zażądało wprowadzenia korekty w celu uwzględnienia różnic jakościowych. Jak przedstawiono w ust. 92 i 93 powyżej, te wnioski musiały zostać oddalone.

7.2. FORMA I POZIOM CŁA

(117) Zmiany wprowadzone do wstępnie określonej wysokości subsydiów podlegających środkom wyrównawczym zostały w niezbędnych przypadkach zmodyfikowane. W konsekwencji, stawka ostatecznego cła wyrównawczego jest niższa od cła tymczasowego w odniesieniu do wszystkich współpracujących indyjskich producentów dokonujących wywozu.

(118) Zgodnie do art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia, stawka cła wyrównawczego powinna odpowiadać marginesowi subsydium, chyba że margines szkody jest niższy. Poniższe stawki cła mają więc zastosowanie w odniesieniu do wszystkich współpracujących producentów:

Ester Industries Ltd	12,0 %
Flex Industries Ltd	12,5 %
Garware Polyester Ltd	3,8 %
India Polyfilms Ltd	7,0 %
Jindal Polyester Ltd	7,0 %
MTZ Polyesters Ltd	8,7 %
Polyplex Corporation Ltd	19,1 %

(119) Z uwagi na wysoki poziom współpracy, obejmujący ponad 80 % przywozu do Wspólnoty towarów objętych postępowaniem, pochodzących z Indii, w odniesieniu do przedsiębiorstw, które nie podjęły współpracy, uznano za właściwe wyznaczenie cła odpowiadającego najwyższej stawce określonej dla współpracujących przedsiębiorstw, tj. 19,1 %. Stawka w takiej wysokości zapobiegnie promowaniu braku współpracy i zminimalizuje ryzyko obchodzenia prawa.

(120) Stwierdzenia sformułowane w ust. 159 i 160 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają potwierdzone.

8. **POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO**

(121) Z uwagi na wysokość subsydiów podlegających środkom wyrównawczym, ustalonych w przypadku producentów dokonujących wywozu, i rozmiary szkody wyrządzonej przemysłowi Wspólnoty, uznano za niezbędne ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych z formie tymczasowego cła wyrównawczego, nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 1810/1999, na poziomie nałożonego cła ostatecznego.

9. **PROPOZYCJE ZOBOWIĄZAŃ**

(122) I wreszcie, należy zaznaczyć, że służby Komisji otrzymały propozycje zobowiązań cenowych ze strony pięciu indyjskich przedsiębiorstw dokonujących wywozu. Służby Komisji przeanalizowały zaproponowane zobowiązania i stwierdziły, że ich wypełnienie i kontrolowanie w zadawalający sposób byłoby niemożliwe ze względu na złożony charakter wyrobu. Należałoby ustalić około 160 cen minimalnych, aby uwzględnić wszystkie grupy indyjskich wyrobów, i nie ma żadnych gwarancji, że organizacja zaproponowana do kontroli wypełniania zobowiązań, Indyjska Agencja Inspekcji Wywozu, posiada niezbędne uprawnienia czy środki techniczne, by podjąć tak szczegółową kontrolę. W związku z tym, służby Komisji musiały odrzucić otrzymane propozycje zobowiązań,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło wyrównawcze zostaje niniejszym nałożone na przywóz folii z poli(tereftalanu etylenu) oznaczonej kodami ex 3920 62 19 (kody TARIC 3920 62 19*10, 3920 62 19*15, 3920 62 19*25, 3920 62 19*30, 3920 62 19*35, 3920 62 19*40, 3920 62 19*45, 3920 62 19*50, 3920 62 19*55, 3920 62 19*60, 3920 62 19*65, 3920 62 19*70, 3920 62 19*75, 3920 62 19*80, 3920 62 19*81, 3920 62 19*85, 3920 62 19*87, 3920 62 19*89, 3920 62 19*91) i ex 3920 62 90 (kody TARIC 3920 62 90*30, 3920 62 90*91), pochodzącej z Indii.

2. Stawki należności celnych stosowane do ceny netto franco granica Wspólnoty, przed zapłaceniem należności celnych, są następujące:

Nazwa producenta	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
Ester Industries Ltd 75–76, Amrit Nagar, Behind N.D.S.E. Part-1, New Delhi - 110 003, India	12,0 %	A026
Flex Industries Ltd A-1, Sector-60 Noida - 201 301 (U.P.), India	12,5 %	A027
Garware Polyester Ltd 50-A Swami Nityanand Marg, Vile Parle (East), Mumbai - 400 057, India	3,8 %	A028
India Polyfilms Ltd 112, Indra Prakash Building 21, Barakhamba Road, New Delhi - 110 001, India	7,0 %	A029
Jindal Polyester Ltd 115–117, Indra Prakash Building 21, Barakhamba Road, New Delhi - 110 001, India	7,0 %	A030
MTZ Polyesters Ltd Sarnath Centre, Upvan Area, Upper Govind Nagar, Malad (E), Mumbai - 400 097, India	8,7 %	A031

Nazwa producenta	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
Polyplex Corporation Ltd 2 Ring Road, Kilokri, Opposite Maharani Bagh, New Delhi - 110 014, India	19,1 %	A032
Pozostałe firmy indyjskie	19,1 %	A999

3. Stosują się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych, chyba że ustalono inaczej.

Artykuł 2

Kwota zabezpieczona w formie tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1810/1999 zostaje ostatecznie pobrana w stawce celnej nałożonej ostatecznie.

Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę cła wyrównawczego zostaną zwrócone.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 grudnia 1999 r.

W imieniu Rady

T. HALONEN

Przewodniczący